

Tuiskutuuli työnsi lunta
suloisille suortuville.
Taisin nähdä pelkkää unta.

Olit keiju hankisäiden
taikka sitten unten häivä
kaipaavissa aatoksissa.
Jäiden taakse jälkes johti.

Hiihtää kiisin soiden poikki
hekumoiden hurmiossa,
unelmissa karkeloiden.
Turhaan, turhaan sinne kuljin.
Kinokseenko jäljet peittyi?

Sata vuotta varmaan tarttui
hetkessä mun harteilleni.
Surren vietin päivät pitkät,
itkin kaikki illat yksin.
Sadun muistot toivat tuskan,
mustaa yötä murheet vyötti.
Unohdukseen pystymättä
jatkan vielä taivallusta,
kylän kuuden kautta kuljen,
seitsemänteenkin haluan.
Löytyvätkö sieltä jäljet,
vanhat entiset latuni,
joiden taakse piiloon jäänyt
on mun kaikkein kalleimani?